

MANIFESTO of the first issue of SVEP
written by Vesselin Sariev
St. Peter's day, 1990, Plovdiv

SVEP - a Magazine for Visual and Experimental Poetry

Pictograms from prehistory, Egyptian hieroglyphs, poems by Apollinaire and Mallarme...a tiny detail that is sufficient for us to distinguish the wholeness abounding in content. The shape of a letter. The semantics of images. Expression of problems and occurrences by means of visual communication. Resolution - reality itself. Freedom. Free use of means of expression and choice. Reproduction of moans dying away in the generic memory. Transformation of what is rotting. The capacity of knowledge for surmounting contradictions and social injustice. The unsung songs of a people.

The first copy of the first magazine for visual and experimental poetry with one hundred original copies total print is in your hands now.

Visual poetry does not presume on loquacity except for the times when social situation imposes a popularizing function on it. Presently, not more than several thousand people practise this modern art. For them, the Earth is a big village and they are a large family, whose members look for relatives. They communicate through mail (as rebels against 'the system': gallery-author-publication and critics among them) and thus they become part of a world-wide cultural process, which is dependent on them. Responsiveness, humanism, aspiration for overcoming borders, for peace and democracy, comradeship, attention to everyone who is willing to partake in this artistic brotherhood. They do not see each other, but know each other by their visual messages; by the ideas they exchange; by the feelings incorporated in them.

Some of the projects published, like 'Art- Strike' for instance, constitute a utopia in the field of conceptual art. A large-scale concept is the international project 'A Brain Cell' by the Japanese author R. Cohen in which each participant is called upon to be an individual cell part of the planetary consciousness that is forming out of the limits of different languages, cultures, religions.

Authors of visual poetry rehabilitate poetic language as a means of expression – an international language marked by the signs of time, by the internationalization of mass media, when the world becomes a home for everyone, where different tastes are being formed and different products are being promoted. Through their means of expression poets react to equalization that oppresses free speech.

This is probably the most democratic art. It relies on happy ideas, using all sorts of materials and means - collages, montages, prints, patterns, manuscripts, digital texts, packages, blanks, cards, views, seismograms...

Most of the poets have a particular project and invite others to take part in it. In the beginning of the year Shigeru Tamaru from Japan announced his project 'Sunrise 90', O. Jackson from England - 'The Change', Cesaire Figueredo from Portugal – 'Electrography', Pascal Lenoa from France – 'The Secret Life of M. De Shamp', FaGaGaGa from the State of Ohio – 'Jazz - Jennie de Graut', Alfredo Slang from Italy – 'Visual Poetry, S.O.S.'. Guillermo Deisler from Chile – 'Peace- Dream', collages for his portfolio 'Uni-verse'...

Authors with larger financing can afford modern equipment and the results are exquisite. Others are not hesitant to show that they are on the opposite side and turn it into an advantage for the accomplishment of their next original artistic project. But they are all equal in rights because there is nothing to separate them. They are united by their love for art and the need for contact. 'It is so wonderful to have a new guest in your mailbox...', wrote once one of them. Authors of visual poetry operate with speech the way the soul does with human character.

St. Peter's day, Plovdiv, 1990
Vesselin Sariev

С В Е П

списание за визуална и експериментална поезия

Пиктограмите на праисторията, египетските йероглифи, поемите на Апелинер и Маларме... Малък детайл, достатъчен да разпознаем целостта, наситена с богато съдържание. Формата на буквата. Семантиката на образите. Изразяване на проблемите и явленията със средствата на визуалната комуникация. Изходът - в самата действителност. Свобода. Свобода на средствата и предпочитанията. Възпроизвеждане на глъхнещите стонове в родовата памет. Трансформиране на загиващото. Възможностите на познанието за преодоляване на противоречията и социалната несправедливост. Неизпените песни на един народ.

Сега бр. № 1 на първото българско списание за визуална и експериментална поезия с тираж 100 оригинални екземпляра е във ваши ръце.

Визуалната поезия не разчита на забъривостта, освен когато обществения момент ѝ налага популяризаторски функции. Днес не повече от няколко хиляди души на нашата планета се занимават с това модерно изкуство. За тях Земята е огромно село, а те - голяма фамилия, която

търси своите роднини. Контактуват по пощата /като бунт срещу "системата": галерия-автор-публикация, а между тях: критици/ и така участвуват в един световен културен процес, който зависи от всички тях. В основата са: отзивчивостта, хуманизмът, стремежът към преодоляване на границите, към мир и демокрация, другарството, вниманието към всеки, който желае да се включи в това артистично братство. Те не са се виждали, познават се единствено по визуалните си послания; по идеите, които обменят; по чувствата, вложени в тях.

Някои от обявените проекти, като "Арт-Страйк" например, са по-скоро утопия в сферата на концептуалното изкуство. Мащабен като идея е международния проект "Мозъчна клетка" на японца Р. Кохен, в който всеки участник е призван да бъде клетка от създаваното планетарно съзнание, развиващо се извън границите на различните езици, култури и религии.

Визуалните поети възстановяват поетичния език като средство - един международен език със знаците на времето, с интернационализацията на средствата за масова комуникация, когато световното пространство се превръща в дом за всеки, където се определят различните вкусове и

се лансират различните продукти. Със своите средства поетите реагират на масовизацията, която не оставя място за свободната мисъл.

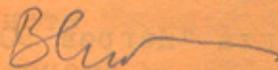
Това е може би най-демократичното изкуство. То разчита на щастливото хрумване, като използва всякакви материали и средства - колажи, монтажи, шампи, шаблони, ръкописи, компютърни текстове, опаковки, бланки, карти, изгледи, сеизмограми...

Повечето поети имат свой проект и канят другите да участвуват в него. В началото на годината Шигеру Тамару от Япония обяви проекта "Изгрев 90", О. Джасън от Англия - "Промяната", Сезар Фигуередо от Португалия - "Електрография", Паскал Леноа от Франция - "Секретният живот на М. Дюшамп", ФаГаГаГа от щата Охайо - "Джаз - Джени де Гроот", Алфредо Сланг от Италия - "Визуална поезия, С.О.С", Гилермо Дейслер от Чили - "Пийс-дрийм", колажи за портофолиото си "Уни-верс"...

Авторите, които разполагат с повече финансови средства, имат достъп до най-модерната техника и резултатите са изящни. Някои не се стесняват, че са от другата крайност, и превръщат това в предимство за поредното си оригинално творческо решение. Но едните и другите са равно-

правни, защото няма нищо, което да ги разделя,
а ги обединяват любовта към изкуството и не-
обходимостта от контакти. "Прекрасно е да имаш
нов гост в пощенската си кутия..." - беше пи-
сал един от тях. Визуалните поети боравят със
словото така, както душата - с човешкия харак-
тер.

Петровден, 1990 г., Пловдив

Веселин Сариев